

A FALLEN-SOROZAT BEFEJEZŐ RÉSZE

RAPTURE

boldogság

fine
selection

LAUREN KATE

L A U R E N K A T E

RAPTURE

boldogság

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

JASONNAK –
A SZERELMED NÉLKÜL SEMMI NEM VÁLNA VALÓRA

*„minden a pusztulás felé halad,
csak szerelmünk nem lesz halott...”*

JOHN DONNE
(Kálnoky László fordítása)

PROLÓGUS

ZUHANÁS

ELŐSZÖR CSEND LETT...

A Menny és a Bukás közti térben a Menny dicső zengése egy pillanat alatt semmivé lett, és mélységes csend követte. Daniel lelke szinte megfeszült, hogy valamilyen neszt kivegyen. Aztán jött a szabadesés, olyan zuhanás, amelyet még az ő szárnya sem védhetett ki. A Trónus mintha egész égitesteket aggatott volna rájuk. Alig verdesetek a szárnyaikkal, de ha mégis, az sem volt semmilyen hatással a zuhanásra. Hová tarthat? Úr előttte és úr mögötte. A semmi felette és a semmi alatta. Pusztán a sűrű sötétség, ami körbeveszi, és Daniel megmaradt lelkének elmosódott körvonala. Hangok hiányában a képzeletére támaszkodott. Valami hangokon túli, valami végzetszerű töltötte be az elméjét, a Lucindára vetett átok folyton ismétlődő szavai.

Meg fog halni... Soha nem jut túl az ifjúkorán... Újra meg újra meghal, még hozzá pontosan abban a pillanatban, amikor eszébe jut a választásod! Soha nem lesztek igazán egymáséi!

Nem más volt ez, mint Lucifer gyalázatos átka, a Trónusnak a mennyei mezőkön, a Réten hozott ítéletének megkeseredett záradéka.

És a szerelméért most eljön a halál. Daniel vajon megállíthatja? Felismeri majd egyáltalán? Mióta tud egy angyal bármit is a halálról? Daniel ugyan tanúja volt, hogy a halál békében is eljöhet az újonnan teremtet halandók, az emberek némelyikéhez, de a halál kérdése alapján véve nem foglalkoztatta az angyalokat.

Halál és ifjúság. Lucifer átkának két sarkalatos pontja. Egyik sem jelent semmit Daniel számára. Csak azt tudja, hogy a Lucindától való elszakadása nem olyan büntetés, amelyet el bír viselni. Mindig együtt kellene lenniük!

– *Lucinda!* – kiáltotta.

Azt várta, hogy Lucinda pusztá gondolatára előnti a melegség, de csak a sajgó hiányát érezte, és túlcsondult benne a fájdalom.

Érzékelnie kellene felebarátait is maga körül, azokat, akik rosszul vagy túl későn döntöttek, akik egyáltalán nem választottak, és a határozatlanságuk miatt ki lettek átkozva. Tisztában volt vele, hogy nincs *igazán* egyedül, annyian lehulltak közülük, amikor az alattuk lévő felhőtakaró a semmibe szakadt. Mégsem látott, nem érzékelt senki mást. Ez előtt a pillanat előtt soha nem volt egyedül. Most úgy érezte magát, mint a létező világok legutolsó angyala.

Ne így gondolkozz! Így elveszíted önmagad!

Próbált fogódzót találni... Lucinda, a névsorolvasás, Lucinda, a *választás*... de zuhanás közben egyre nehezebbé vált az emlékezés. Mik is voltak például a Trónus előtt kimondott legutolsó szavai...?

A Menny kapui...

A Menny kapui be...

Képtelen volt felidézni, hogy mi következett ezután. Csak homályosan tudta feleleveníteni a felvillanó hatalmas fényességet és a Réten átsöprő legkíméletlenebb hideget, azt, ahogy a Kert fái egymásra dőlnek. A világmindenség egészében érezhető tomboló zavart, ami

a felhőtakaró megállíthatatlan hullámverését okozta, amely megvakította az angyalokat és megsemmisítette dicsfényüket. Még valaminek történnie kellett, valami történt még a Rét megszűnése előtt, olyasmi, mint az...

Ikerképződés.

A névsorolvasáskor egy vakmerő, fényességes angyal szállt a magasba, és azt állította, hogy ő Daniel, aki a jövőből tért vissza. A szemében, mely olyan... éltesnek látszott, szomorúság tükröződött. Vajon az az angyal, Daniel lelkének egyik változata, mélységesen szenvedett?

És Lucinda?

Daniel rettenetes haragra gerjedt. Megkeresi Lucifert, az összes gondolatunk zsákutcájában lakozó angyalt! Daniel nem tartott a hit-szegőtől, legyen az akár maga az Esthajnalcsillag. Akármikor, akárhol jutnak is ki ebből a légüres térből, Daniel bosszút áll rajta! Először azonban megtalálja Lucindát, hiszen nélküle semmi nem számít. A szerelme nélkül semmi sem lehetséges.

Olyan szerelem az övék, amely miatt lehetetlen akár Lucifert, akár a Trónust választani. Nem is állhatott más oldalra, örökké csak a Lucindáéra. Daniel most fizetni fog ezért a választásért, bár azt még nem értette, miféle formában kapja a büntetést. Azt tudta csak, hogy Lucinda elhagyta a helyet, ahová tartozik: Daniel oldalát. Váratlanul élesen, kegyetlenül belényilallt a lelki társától való elszakadás fájdalma. Szótlatlanul nyögött fel, elméje elhomályosult, és, legnagyobb rémületére, ettől kezdve már arra sem emlékezett, hogy *miért*.

Előrebucskázott, lejjebb a még sűrűbb feketeségbe.

Többé már képtelen volt látni, érezni, sőt felidézni, hogy került ide, a semmibe, lefelé zuhanva a nemlétén át... merrefelé is? Menynyi ideje? Emlékezete akadozott, megfakult. Egyre nehezebb és

nehezebb volt előhívni a végtelen fehér réten lévő angyal által mondott szavakat, aki annyira emlékeztetett a...

Kihez hasonlított az az angyal? És mit mondott, ami annyira fontos volt?

Daniel nem tudta, semmit sem tudott többé. Csak azt, hogy a végtelen űrön bucskázik át. Ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy megtaláljon valamit... valakit. Heves vágyat arra, hogy megint teljes egésznek érezhesse magát...

Itt azonban nem volt más, csak a sötétség a sötétségben...

A csend lefojtotta a gondolatait...

A mindenséget jelentő űr.

Daniel tovább zuhant.

EGY

A FIGYELŐK KÖNYVE

— **J**Ó REGGELT!
A Luce arcát végigsimító meleg kéz a füle mögé tuszkolta a haját. Luce oldalra fordulva ásitott egyet, és kinyitotta a szemét. Mélyen aludt az imént, éppen Danielről álmodott.

– Ó! – akadt el a lélegzete, és az arcához kapott. *Itt van!*

Daniel ült mellette. Fekete pulóvert és ugyanazt a piros sálát viselte, amely akkor is a nyaka köré volt tekerve, amikor a Sword & Crossban először megpillantotta. Szébb volt az élet, mint az álma. Súlya alatt kissé besüppedt az ágy széle, ezért Luce felhúzta a lábait, hogy még szorosabban hozzásimulhasson.

– Nem álom vagy! – állapította meg.

Daniel szeme a szokásosnál fátyolosabban, de még így is a legfénylőbb ibolyaszínben ragyogott, ahogy Luce arcát szemrevételezte, és úgy tanulmányozta a vonásait, mintha most látná először. Lehajolt, ajkát az övére tapasztotta. Luce átölelte, karját a tarkója köré fonta, és boldogan visszacsókolta. Nem törődött azzal, hogy nem mosott fogat, azzal sem, hogy kócos lehet. Nem érdekelte más, csak Daniel

csókja. Most, hogy együtt voltak, egyikük sem bírta abbahagyni a vigyorgást.

Aztán megrohanták az emlékek:

A borotvaéles karmok, a fakóvörös szemek. A halál és a rothadás fojtogató bűze. A mindent elborító sötétség, a tökéletes pusztulás, amitől a fény, a szerelem és a világon az összes jó dolog ócska, törött, halott érzést keltett.

Lucifer valaha mást jelentett neki. Bill, a harapós természetű vízköpő, akit barátként kezelt, és aki valójában maga Lucifer volt... bár ez most teljes képtelenségnek tűnik. Túl közel engedte magához, és amikor nem azt tette, amit Lucifer kért tőle (hogy végezzen saját lelkével az ókori Egyiptomban), az úgy határozott, hogy fátylat borít a múltra.

Megbolygatja az időt, eltöröl mindent a Bukástól kezdve.

Minden egyes élet, minden egyes szerelem, minden egyes pillanat, amelyet a halandók és az angyali lelkek valaha is átéltek, Lucifer esztelen szeszélyének lesz kitéve, felgöngyölíti és elsöpri, mintha a világ csak egy táblajáték lenne, ő pedig az a nyafogó gyerek, aki rögtön feladja, amint vesztesre áll. Luce-nak fogalma sincs arról, hogy mit akar nyerni ezzel.

A bőre tüzelt, mialatt felidézte Lucifer dühét, aki maga *akarta*, hogy Luce a saját szemével lássa, hogy fogja el a reszketés a kezei közt, amikor visszarepíti a Bukás idejére. Meg akarta mutatni neki, hogy ez őt, Lucifert is személyesen érinti. Aztán félredobta, és hálóként kivetett egy Derengőt, hogy felfogja a Mennyből aláhulló összes angyalt.

Daniel a csillagokkal telehintett űrben elkapta Luce-t, de Lucifer abban a szent pillanatban megszűnt létezni, és sugallatára a Bukás újrakezdődött. Ott van most is a többi zuhanó angyal közt, a múltbeli

énjével egyetemben. A többiekhez hasonlóan Lucifer is tehetetlenül, elszigetelve hullott alá, a felebarátaival, de tőlük mégis elszakítva, együtt, mégis egyes-egyedül. Évezredekkel ezelőtt a Mennyből a Földre kilenc földi napig tartott a zuhanás az angyaloknak. Mivel Lucifer második Bukása követi ezt a verziót, Luce-nak, Danielnek és társaiknak kilenc napja van arra, hogy megállítsák.

Ha nem sikerül, és Lucifer meg az angyalokkal teli Derengő eléri a Földet, az olyan törést okoz az időben, ami visszaverődik egészen az eredeti Bukásig, és minden kezdődik újra előlről. Úgy, mintha az akkor és a ma közötti hétezer év soha meg sem történt volna. Pedig Luce végre kezdte megérteni az átkot, már majdnem rájött, miféle szerepet játszik benne, kezdte látni, ki is ő, és mi válik belőle. A világ történelme és jövője forgott kockán, hacsak Luce, a hét angyal és a két Nefilim meg nem állítják Lucifert. Kilenc napjuk van, és fogalmuk sincs, hogy fogjanak hozzá.

Előző éjjel Luce olyan kimerült volt, hogy arra sem emlékezett, mikor dőlt le az ágyra, és húzta a vállára ezt a vékony, kék takarót. A faházikó gerendái közt pókhálók feszültek, az összecsukható asztalka még tele volt azokkal a félig elfogyasztott forró csokis bögrékkel, amelyeket előző este Gabbe készített mindenkinek. Mégis, az egész álomszerűnek tűnt Luce-nak. A Derengőből az angyalok számára biztonságosabb övezetbe, ide, erre a Tybee melletti kis szigetre történt leszállását rettenetes kimerültség homályosította el. Már a többiek beszélgetése közben álomba zuhant, hagyta, hogy Daniel hangja elringassa.

A házikóban csend honolt, a Daniel alakja mögötti ablakban az égbolt a hamarosan nyakukon lévő napkelte szürkéjét mutatta. Luce felnyúlt, hogy Daniel arcát megérintse. A fiú elfordította a fejét, és csókot lehelt Luce tenyerébe. Luce összeszorította a szemét, nehogy

sírva fakadjon. Azok után, amin keresztülmentek, miért kell Luce-nak és Danielnek még a sátánt is legyőznie, hogy szabadon szeret-hessék egymást?

– Daniel! – csendült fel Roland hangja a ház bejárata felől. Kezét vastag gyapjúkabátja zsebébe dugta, rasztáit szürke gyapjú sísapka koronázta. Bágyadt mosolyt küldött Luce felé. – Eljött az idő!

– Minek az ideje? – támaszkodott Luce a könyökére. – Indulnunk kell? Máris? El akartam búcsúzni a szüleimtől! Bizonyára meg van-nak réműlve.

– Úgy gondoltam, elviszlek hozzájuk most – szólt közbe Daniel –, hogy elbúcsúzhass.

– De hogy magyarázom meg, hogy eltűntem a hálaadási vacsora után?

Felderengtek előtte Daniel előző éjjel mondott szavai: bár általá-ban olyan, mintha egy örökkévalóságot töltenének a Derengőkben, a valóságban pusztán pár óra telik el. Mégis, a lányuk eltűnésének néhány órája Harry és Doreen Price számára érződhet örökkévaló-ságnak.

Daniel összenézett Rolanddal.

– Gondoskodtunk róla – közölte Roland, átadva Danielnek a kocsikulcsokat.

– És ugyan hogy gondoskodtatok róla? – érdeklődött Luce. – Apám egyszer csak amiatt felhívta a rendőrséget, mert fél órát kés-tem a suliból...!

– Ne aggódj már, kölyök! – nyugtatgatta Roland. – Fedezünk! Csak egy gyors jelmezcserre szükségeltetik – mutatott az ajtó mel-letti hintaszéken lévő hátizsákra. – Gabbe utánad hozta a dolgaidat.

– Öhöm, köszi! – rebegette Luce zavarodottan.

Hol van most Gabbe? És hol vannak a többiek? Előző éjjel a kis házikó dugig volt, az angyalszárnyak ragyogása és a fahéjas forró csoki illata kifejezetten meghitté varázsolta. Ennek a családiasságnak az emléke most azzal az eshetőséggel társult, hogy úgy kell búcsút mondania a szüleinek, hogy maga sem tudja, hová megy. A reggel mindettől olyan keserű lett.

A fapadlót durvának érezte a csupasz talpa alatt. Végignézett magán, és rájött, hogy még mindig azt a szűk, fehér ingruhát viseli, amit Egyiptomban hordott, a legutóbbi életében, amelyet a Derengők révén felkeresett. Bill erőltette rá. Nem, nem is Bill. *Lucifer!* Aki beleegyezően kacsintott, amikor Luce a csillagnyilat az övébe dugta, hogy az általa adott tanácsot fontolgatva mindenképp semmisítse meg a lelkét.

Soha, de soha, de soha! Oly sok dolog vár még Luce-ra az életben!

A régi zöld hátizsákban, amellyel valaha nyári táborba járt, Luce megtalálta a kedvenc pizsamáját (a piros-fehér csíkos flanel kétrészes), méghozzá takarosán összehajtva, alatta a hozzá illő fehér papuccsal.

– De hisz már reggel van! – csodálkozott. – Mi végre a pizsama?

Daniel megint összenézett Rolanddal, de ezúttal igyekeztek nem nevetni.

– Bízz bennünk! – kérte Roland.

Miután átöltözött, Luce követte Danielt a ház elé, hagyta, hogy széles vállai felfogják előle a szelet, amíg lesétáltak a kavicsos vízpartra. A Tybee-vel szemközti kis sziget körülbelül másfél kilométerre volt Savannah tengerpartjától. Roland ígérete szerint a tenger túloldalán kocsi vár rájuk. Daniel elrejtette a szárnyait, de megérezhette, hogy Luce épp azt a helyett fürkészi a vállán, ahonnan elő szoktak bújni.

– Amikor mindent elrendeztünk, odarepülünk, ahova csak kell, hogy megállítsuk Lucifert. Addig viszont ajánlatos lenn a földön meghúzódnunk.

– Oké! – felelte Luce.

– Versenyzünk a túlsó partra?

Luce lehelete szinte megfagyott a levegőben.

– Tudod jól, hogy legyőznék!

– Igaz! – Daniel félkézzel átölelte a derekát, hogy melegítse. – Talán mégis jobb, ha hajóval megyünk! Legalább nem szenved csorbát az a híres önérzetem!

Luce figyelte, ahogy a fiú eloldozza a kisméretű fém evezőshajót a csúsztatósólyától. A lány fények felidézték számára azt a napot, amikor a Sword & Cross melletti eldugott tóban versenyeztek egymással. A bőre szikrázott, miközben felkapaszkodtak a tó közepén magasló sziklaperemre, hogy ott lélegzethez jussanak, aztán meg ledőltek a langyos kőre, és hagyták, hogy a nap melege megszáítsa a testüket. Akkor még alig ismerte Danielt (azt semmiképp sem tudta, hogy angyal), és mégis végzetes szerelemre gyúlt iránta.

– A tahiti életemben sokszor úsztunk együtt, nem igaz? – kérdezte meglepődve, hogy még egy alkalom eszébe jut, amikor Daniel hajában vízcseppek csillámlottak.

Daniel kitartóan nézte, és Luce tudta, milyen sokat jelent neki, hogy végre megoszthatja vele közös múltjuk pusztán általa őrzött számos emlékének némelyikét. A fiú annyira meghatódott, hogy Luce azt gondolta, talán sírva is fakad.

Daniel ehelyett gyengéd csókot lehelt a homlokára, és így szólt:

– Akkor is folyton legyőztél, Lulu!

Nem sokat beszéltek, míg Daniel evezett. Luce számára már az elég volt, hogy nézheti, ahogy a fiú izmai minden evezőcsapásnál

megfeszülnek és elernyednek; hallhatja, ahogy az evezők elmerülnek meg előbukkannak a hideg vízből; belélegezheti az óceán sós vizének illatát. A háta mögött felkelt a nap, melengette a tarkóját, ám ahogy közeledtek a szárazföld felé, olyasmit látott, amitől borsódzott a háta. Nyomban felismerte az 1993-as fehér Taurust.

– Mi a baj? – Daniel észrevette Luce tartásán, hogy megdermed, amint a hajó partot ér. – Ó, az! Vagy úgy! – Szenvtelenül mondta, mialatt kiugrott a hajóból, és a kezét Luce-nak nyújtotta.

A talaj laza volt, bőségesen ontotta a különféle illatokat. Luce-t a gyerekkorára emlékeztette, a pajkosságok és kalandok ígéretével teli őszi futkározásokra Georgia erdeiben.

– Nem arról van szó, amire gondolsz – nyugtatta meg Daniel. – Amikor Sophia elmenekült a Sword & Crossból, miután... – Luce kivárt, és az arca megvonaglott a fájdalomtól, mert reménykedett, hogy Daniel nem mondja ki, *miután Pennt megölte* – ... miután ki-
ütközött az igazi énje, az angyalok elkobozták a kocsiját. – Daniel arca megkeményedett. – Ennyivel minimum tartozik nekünk, sőt, sokkal többel!

Luce Penn falfehér arcára gondolt, miközben elszáll belőle az élet.

– És hol van most Sophia?

Daniel megrázta a fejét.

– Nem tudom. Sajnos, valószínűleg nemsokára megtudjuk. Van egy olyan érzésem, hogy beleavatkozik a terveinkbe! – Előhúzta a kulcsokat a zsebéből, és az egyiket az utasoldali ajtóba dugta. – Most azonban nem emiatt kéne aggódnod!

Luce ránézett, miközben belesüppedt a szürke szövet ülésbe.

– Nos, akkor mi miatt kellene aggódnom?

Daniel elfordította a kulcsot, és a kocsí lassan döcögve életre kelt. Amikor legutóbb ebben az ülésben ült, attól szorongott, hogy

magára maradt a fiúval. Az első éjszaka volt, hogy megcsókolták egymást, legalábbis az akkori ismeretei szerint. Luce igyekezett a biztonsági övet a helyére erőltetni, amikor váratlanul Daniel érintését érezte a kezén.

– Ne feledd – mondta szelíden, és odanyúlt, hogy becsatolja, de közben a keze elidőzött Luce-én –, ennek külön fortélyja van!

Arcon csókolta a lányt, majd hátramenetbe kapcsolt, és az eső áztatta fák közül kifordult egy keskeny, de kétsávos aszfaltozott útra.

– Daniel? – kérdezte újból Luce. – Mi egyébbel kapcsolatban kel-lene aggódnom?

Daniel Luce pizsamájára nézett.

– Mennyire jól tudod eljátszani, hogy hányingered van?

Amíg Luce végigcsont a hálósobája ablaka előtti három azálea-bokor mellett, a fehér Taurus bekanyarodott a szülei háza mögötti keresztutcába. Nyáron paradicsomszárazak kúsznának fel a fekete ta-lajból, de télen az oldalsó kert terméketlen és kopár volt, nem ki-fejezetten otthonos. Nem is emlékezett, mikor állt idekint utoljára. Három különböző bentlakásos suliból is meglógott már, de a saját szülei házából még soha. Ráadásul most éppen *belóg*, de azt sem tud-jja, hogy működik az ablaka. Körülnézett a nyugalmas környéken, észrevette, hogy a reggeli lap harmatos műanyag zacskóban fekszik szülei pázsitjának a szélén, látta a régi, háló nélküli kosárlabdapalán-kot Johnsonék feljáróján, az úton átellenben. Nem változott semmi, mióta elment. Semmi, Luce kivételével. Ha Billnek sikerül a tervét megvalósítania, vajon ez a környék is eltűnik majd?

Még egy utolsót intett a kocsiban várakozó Danielnek, mély le-vegőt vett, aztán a hüvelykujjával felfeszegette az ablak alsó részét a repedező, valaha kékre festett ablakpárkányról. Az azon nyomban felcsusszant. Bentről már kiakasztotta valaki az ablaktáblát. Luce várt

egy kicsit, aztán tátva maradt a szája, mert a fehér muszlinfüggöny szétnyílt, és egykori ellensége, Molly Zane félig szőke, félig fekete feje töltötte be a rendelkezésre álló teret.

– Mi a pálya, Fasírt?

Luce haja égnek állt a gúnynév hallatán, melyre a Sword & Crossban töltött első napján szolgált rá. *Ezt* értette Daniel és Roland azon, hogy gondoskodnak az otthoni helyzetről?

– Molly, mit keresel te itt?

– Ugyan már! Nem harapok! – nyújtotta felé a kezét Molly.

Körméről lepattogzott a smaragdzöld körömlakk. Luce megfogta a kezét, és a nyakát behúзва, először csak féllábbal átlépett az ablakon.

A hálószobája kicsinek és idejétmúltnak tűnt, akár valami hajdani időkapzsula. Az ajtaján belülről az Eiffel-torony bekeretezett plakátja díszelgett. A falitáblán a thunderbolti általános iskola úszócsapatának szalagjai lógtak. Amott meg, a zöldessárga hawaii mintás takaró alatt a legjobb barátja, Callie.

Callie kikászálódott az ágynemű közül, és nekiiramodott, hogy Luce karjai közé vesse magát.

– Folyton azt mondták, hogy nem lesz semmi bajod, de azon az átlátszó, *'amúgy teljességgel meg vagyunk ám réműlve, ezért egy árva szót sem árulunk el neked'* módon! Fel tudod fogni egyáltalán, milyen rémisztő volt? Mintha lesöpörtek volna a föld felszínéről...!

Luce szorosan megölelte. Amennyire Callie tisztában lehetett vele, Luce csupán az előző éjszaka óta hiányzott.

– Hé, ti ott, elég lesz már! – zsörtölődött Molly, miközben szétválasztotta a lányokat egymástól. – Később annyit lelkendezhettek egymásért, amíg el nem kopik a szátok, de nem azért feküdtem egész éjjel abban az olcsó műszálas parókában az ágyadban, azt

tettetve, hogy 'Gyomorrontásos Luce' vagyok, hogy ti aztán egyből lebuktassatok bennünket! – forgatta a szemét. – Amatőrök!

– Várj csak! Mit csináltál? – kérdezett vissza Luce.

– Miután... eltűntél – mondta Callie lélegzet-visszafojtva –, tisztában voltunk vele, hogy ezt soha nem magyarázzuk ki a szüleid előtt. Azaz, én magam is alig voltam képes felfogni, holott a saját szememmel láttam! Míg Gabbe helyrepofozta a hátsó udvart, én azt mondtam a szüleidnek, hogy hányingered lett, és lefeküdtél, Molly meg úgy tett, mintha te lennél, így...

– Szerencsére ezt találtam a szekrényedben! – forgatott meg egy hullámos, rövid fekete parókát az egyik ujjá körül. – Halloweenről maradt?

– A Csodanő, ja! – rándult meg Luce arca, mert nem az első alkalom volt, hogy megbánta a felső tagozatos halloween jelmezét.

– Mindegy, működött!

Különös volt a valaha Lucifer oldalán álló Mollyt úgy látni, hogy segíteni próbál. Persze Camhez és Rolandhoz hasonlóan ő sem akar megint elbukni. Itt vannak hát, együtt az egész csapat, az ő kivételes hálótársai.

– Fedeztél engem? Nem is tudom, mit mondjak! Köszönöm!

– Ugyan! – kapta Molly a fejét Callie felé, és mindent elkövetett, hogy kitérjen a hálája elől. – Ez az elvetemült forgatta olyan jól a nyelvét, neki köszönd! – Az egyik lábát kilógatta az ablakon, és viszszafelelt: – Nem gondoljátok, srácok, hogy innentől magatok is boldogultok? Ugyanis, a palacsintázó csúcstalálkozóra van meghívásom.

Luce Molly felé villantotta a feltartott hüvelykujját, majd lehupant az ágyra.

– Ó, Luce! – suttogta Callie. – A távozásod után az egész hátsó udvart valami vastag szürke porréteg borította! És az a szőke lány,

Gabbe, egy kézlegyintéssel *eltüntette!* Ekkor mondtuk a szüleidnek, hogy rosszul lettél, ezért mindenki hazament, mi meg elkezdtünk mosogatni. Először azt hittem, hogy ez a Molly szörnyű bige, de tulajdonképpen elég vagány. – Résznyire szűkült a szeme. – De hova lettél? Mi történt veled? Rettenetesen megijesztettél!

– Azt sem tudom, hol kezdjem – felelte erre Luce.

Kopogás hallatszott, amit a hálószoza nyitódó ajtajának jól ismert nyikorgása követett. Luce édesanyja állt az ajtóban, az alvástól kócos fűrtjeit sárga hajcsattal szedte kordába. Szép arcán nyoma sem volt sminknek. Fűzfából font tálcát tartott a kezében, rajta két pohár narancslé, két tányér vajas pirítós és egy doboz fájdalomcsillapító pezsgőtabletta.

– Úgy látom, valaki már jobban érzi magát!

Luce megvárta, hogy az anyja letegye a tálcát az éjjeliszekrényre, aztán átölelte a derekát, és az arcát rózsaszín bársonykontöskébe fúrta. Könnyek égették a szemét. Szipogott.

– Kislányom! – szólalt meg az anyja, végigtapogatva Luce homlokát és az egész arcát az esetleges láz miatt.

Olyan régóta nem szólt ilyen szelíd, bensőséges hangon Luce-hoz, olyan jó volt hallani!

– Szeretlek, anya!

– Ne mondd nekem, hogy túl beteg vagy a fekete péntekhez! Ma kezdődik a nagy karácsonyi bevásárlás! – jelent meg Luce apja az ajtóban egy zöld műanyag locsolókannát tartva.

Mosolygott, de a keret nélküli szemüvege mögött Mr. Price tekintete aggodalomról tanúskodott.

– Jobban vagyok – mondta neki Luce –, de...

– Ó, Harry! – vágott közbe Luce anyja. – Tudod, hogy csak egy napra jött! Vissza kell mennie az iskolába. – Ezzel Luce-hoz fordult.

– Édesem, Daniel telefonált nemrég. Azt mondta, beugrik érted, és visszavisz a Sword & Crossba. Mondtam neki, hogy természetesen mi is szívesen elviszünk apáddal, de...

– Nem! – mondta Luce hirtelen, felidézve a Daniel által a kocsiában felvázolt tervet. – Még ha én nem is leszek ott, nektek muszáj elmennetek a szokásos fekete pénteki bevásárló körutunkra! Ez Price-éknál családi hagyomány!

Megegyeztek, hogy Luce Daniellel utazik, a szülei pedig Callie-t viszik ki a reptérre. Míg a lányok be nem fejezték az evést, Luce szülei az ágy szélén ülve meséltek a hálaadásról. (Gabbe olyan egy angyal, kifényesítette az összes porcelánedényt!) Mire azokhoz a fekete pénteki leárazásokhoz értek, amelyekre vadásztak (Apád mindig csak szerszámokat akar!), Luce ráeszmélt, hogy a semmitmondó töltelék-szavakon kívül (Aha! Ó, tényleg?) egyet sem kellett szólnia.

Amikor a szülei végül felálltak, hogy a tányérokat kivigyék a konyhába, Callie pakolni kezdett, Luce pedig a fürdőszobába ment, és magára zárta az ajtót. Úgy tűnt, évmilliók óta most először lehet egyedül. Leült az öltözőasztalka előtti székre, és belenézett a tükörbe. Önmagát látta, de valahogy megváltozott. Való igaz, Lucinda Price néz vissza rá. Ugyanakkor... Ajka teltségében Layla bujkált, hajának tömött hullámaiban Lulut vélte felfedezni, mogyoróbarna tekintetének izzása Lu Xinre emlékeztette, a csillogása pedig Luciára. Nincs egyedül. Talán soha többé nem lesz már magányos. Szemből, a tükörből Lucinda eddigi életének összes megtestesülése nézett vissza rá, azon tűnődve: *mi lesz velünk? Mi lesz a történetünkkel, a szerelmünkkel?*

Lezuhanyzott, és tiszta farmert, a fekete lovaglócsizmáját és hosszú ujjú fehér pulcsit öltött magára. Ráült Callie bőrröndjére, amíg a barátnője azzal bajlódott, hogy becipzározza. Még hozzá síri csendben.

– Callie, te vagy a legjobb barátom! – bökte ki végül Luce. – Most olyan dolgok történnek velem, amit magam sem értek, de mindez nem veled kapcsolatos. Sajnálom, és nem is tudom, hogy fogalmazzam meg pontosabban, de hiányzol! Annyira hiányzol!

Callie válla mozdulatlaná dermedt.

– Valaha mindent megosztottál velem!

Pillantásuk azonban elárulta, hogy mindkét lány tisztában van azzal, hogy ez többé nem lehetséges.

A ház előtt becsapódott egy autó ajtaja.

A nyitott rolókon át Luce figyelte, ahogy Daniel a szülei házához vezető ösvényen lépked. Bár még csak alig egy órája tette ki őt, Luce mégis érezte, hogy a fiú láttán felgyorsul a szívverése, az orcái felhevülnek. Daniel lassan bandukolt, a vörös sál, mintha lebegne, úszott mögötte a szélben. Még Callie is őt bámulta.

Luce szülei az előtérben várták őket. Luce mindenkit hosszan megölelt. Először az apját, majd az anyját, végül Callie-t, aki erősen megszorongatta, és gyorsan a fülébe súgta:

– Gyönyörű szép volt tegnap éjjel, ahogyan beléptél abba az... *árnyékba!* Csak azt akartam, hogy tudd!

Luce szemét ismét mardosni kezdték a könnyek. Ő is jól megszorongatta Callie-t, és visszasúgta:

– Köszönöm!

Elindult az ösvényen Daniel ölelő karja és a vele járó ismeretlen felé.

– Nézd már, két szerelmes pár, mindig együtt jár! – kántálta Arriane a fejét kidugva egy hosszú könyvespolc mögül.

Keresztbe vetett lábbal ült a könyvtári széken, és néhány rongylabdával zsonglörködött. Kezslábast és katonai bakancsot viselt, sötét haját vékony varkocsba fonta.

Luce nem volt elragadtatva, hogy visszakerült a Sword & Cross könyvtárába. A mindent elpusztító tűz óta ugyan helyreállították, de még most is érződött a szaga annak a fürtelemnek, ami ott elégett benne. A tantestület a tűzvészt véletlen balesetként magyarázta, amelynek sajnos halálos áldozata is lett (Todd, az az elég magának való fiú, akit Luce szinte nem is ismert a halála éjjeléig), de Luce jól tudta, hogy a felszín alatt ennél sötétebb dolog lappang. Önmagát vádolta. Ez az egész túlságosan is közel hozta Trevor emlékét, azét a fiút, aki valaha nagyon tetszett neki, és aki szintén megmagyarázhatatlan tüzesetben vesztette életét.

Amint Daniellel elfordultak a könyvespolcnál az olvasóterem felé, Luce észrevette, hogy Arriane nincs egyedül. Mindannyian ott voltak: Gabbe, Roland, Cam, Molly, Annabelle (a hosszú lábú, rózsaszín hajú angyal), sőt még Miles és Shelby is, akik izgatottan integettek, és igen határozottan különböztek nemcsak a többi angyaltól, de a halandó tizenévesektől is.

Miles és Shelby egymás... egymás kezét fogná? Mire azonban megint rájuk nézett, kezük az asztal alá süllyedt, ahol mindnyájan ültek. Miles lejjebb rángatta a baseballsapkája ellenzőjét. Shelby megköszörülte a torkát, és egy könyvbe temetkezett.

– A te könyved! – jelezte Luce, amint észrevette a vastag könyvgerincet az alján szétmálló barna ragasztóval.

A kifakult borítón a következőt olvasta: *A Figyelők – A középkori Európa mítosza – írta Daniel Grigori*. Önkéntelenül is a halványszürke borító után nyúlt. Behunyta a szemét, hiszen Pennt juttatta az eszébe, aki a könyvet megtalálta, méghozzá azon az éjjelen, amelyet

Luce diákként utoljára a Sword & Crossban töltötte. A könyv borítójának belsejébe ragasztott fénykép volt az első, ami meggyőzte, hogy talán igaz lehet, amit Daniel a közös történetükről mesélt. Egy másik életében, az angliai Helstonban készült fényképről volt szó. És bár lehetetlennek tűnt, de a fényképen lévő fiatal nő minden kétséget kizáróan ő volt.

– Ezt meg hol találtad? – kérdezte Luce.

A hangja elárulhatta, mert Shelby ezt felelte:

– Amúgy miért is olyan rettentően fontos ez a poros régiség?

– Nagy becsben tartjuk, hiszen már csak ez az egyetlen bizonyítékunk maradt – magyarázta Gabbe. – Sophia meg is próbálta elégetni.

– Sophia? – Luce a szívéhez kapott. – Miss Sophia megpróbálta... a könyvtárbeli tűz? Azt ő okozta? – A többiek bólintottak. – Akkor ő ölte meg Toddot is! – mondta ki Luce tompán.

Tehát *mégsem* Luce hibája! Sophia kezén még egy élet szárad, de ettől Luce nem érezte jobban magát.

– Majdnem belehalt a sokkba, amikor aznap éjjel a könyvet elé tetted! – tette hozzá Roland. – Mindannyian megdöbbsentünk, főleg, hogy túlélted, és volt alkalmad elmesélni!

– Arról beszélgettünk, hogy Daniel megcsókolt – idézte fel Luce elpirulva. – Meg arról a tényről, hogy túléltem. Ez döbbsentette meg Miss Sophiát?

– Részben – vélte Roland –, de még csomó minden van abban a könyvben, amiről Sophia nem akarhatta, hogy tudj.

– Nem volt valami jó pedagógus, igaz? – fűzte hozzá Cam Luce-ra hunyorogva, ami ezúttal azt jelentette, *rég láttalak!*

– Miről nem akarta, hogy tudjak?

Az angyalok kivétel nélkül Daniel felé fordultak.

– Tegnap éjjel azt mondtuk neked, hogy az angyalok nem emlékeznek, hova csapódtak be a zuhanás után – kezdte Daniel.

– Igen, és ha már szóba került... hogy is lehetséges ez? – vetette közbe Shelby. – Az ember azt gondolná, egy ilyen nagyszabású dolog nyomot hagy a régi jó emlékezőgépezetben!

Cam elvörösödött.

– Próbálj te kilenc napig több dimenzió át billiónyi kilométert zuhanni, aztán törött szárnnyal a fejedre érkezni, majd isten tudja, meddig, agyrázkódással hánykolódni, évtizedekig a sivatagban kóborolni bármilyen apró jel után kutatva azzal kapcsolatban, hogy ki is vagy egyáltalán, mi is vagy, hol is vagy... és akkor beszélj nekem a régi jó emlékezőgépezetről!

– Oké, szóval a tekintélyelvűséggel van gondod – mondta erre Shelby egy pszichológus hangszínét mímelve. – Ha *nekem* kéne diagnosztizálnom...

– Nos, de legalább arra emlékszel, hogy köze volt valami sivataghoz! – jegyezte meg Miles diplomatikusan, Shelbyt is megnevettetve.

Daniel Luce-hoz fordult.

– A könyvet azután írtam, hogy Tibetben elveszítettelek..., de még mielőtt Poroszországban találkoztunk. Azért tudtam, hogy felkerested azt a tibeti életet, mert odáig követtelek, így talán megérted, hogy az ottani elvesztésed körülményei miért vezettek többévtizednyi kutatáshoz meg tanulmányokhoz. Kiutat akartam találni az átokból!

Luce a távolba nézett. A tibeti halála után Daniel szinte azon nyomban levetette magát a szikláról, és Luce most rettegett, hogy újra megteszi.

– Camnek igaza van! – folytatta Daniel. – Egyikünk sem képes az emlékezetébe idézni, hova érkeztünk. Addig kóboroltunk a sivatagban, míg már egyáltalán nem is volt sivatag. Bebarangoltuk

a síkságokat, a völgyeket és a tengereket, amelyek aztán megint sivataggá váltak. Addig mentünk, amíg apránként egymásra bukantunk, és elkezdtük összeilleszteni a történet darabjait. Az ideig eszünkbe sem jutott, hogy valaha angyalok lehettünk!

– A Bukás után viszont készültek olyan földi relikviák, ezek a történetünk tárgyi bizonyítékai, melyeket az emberiség megtalált, és a hitük szerint kincsként, az általuk meg nem értett istentől származó ajándékként őrzött. Az ereklyék közül három hosszú évekig feküdt Jeruzsálem egyik templomában eltemetve, de a keresztes hadjáratok alatt eltulajdonították őket, és különböző helyekre vándoroltak. Egyikünk sem tudja, hová.

– Aztán pár száz évvel ezelőtt folytattam a kutatásokat, de a középkorra koncentráltam, és amolyan guberáló teológusként az összes fellelhető forráson végigmentem az ereklyék utáni vadászatban – folytatta Daniel. – A lényeg az, ha összegyűjtjük a három leletet, és a Sínai-hegyen egymás mellé tesszük...

– Miért pont a Sínai-hegyen? – érdeklődött Shelby.

– Az a legközelebbi átjáró a Trónus és a Föld között – magyarázta Gabbe hátravetve a haját. – Mózes ott kapta meg a Tízparancsolatot, és ott lépnek be az angyalok, ha üzenetet hoznak a Trónustól.

– Úgy képzel el, mint Isten földi ugródeszkáját! – tette hozzá Arriane, a rongylabdát olyan magasra hajítva, hogy a felettük lógó lámpába ütközött.

– Mielőtt megkérdezed – vette át Cam Shelbyt szuggerálva –, a Sínai-hegy nem a Bukás eredeti helyszíne!

– Az túlságosan egyszerű lenne! – vélte Annabelle.

– Ha az ereklyéket mind összehordjuk a Sínai-hegyen – folytatta Daniel –, akkor elméletileg képesek leszünk kitalálni a Bukás pontos helyszínét.

– Elméletileg! – gúnyolódott Cam. – Tényleg nekem kell szólnom, hogy azért vannak megkérdőjelezhető pontok Daniel kutatásának hitelességét illetően...?

Daniel összeszorította az állkapcsát.

– Van jobb ötleted?

– Nem gondolod – emelte fel a hangját Cam –, hogy az elméleted nem elég nagy súlyt fektet arra a másik lehetőségre, hogy az ereklyék létezése nem több szóbeszédnél? Ki tudja, képesek-e arra, amit feltételezésünk szerint tudniuk kell?

Luce az angyalokat és démonokat fürkészte. Ők az egyedüli szövetségesei a saját maga, Daniel... és a világ megmentésére irányuló küzdelemben.

– Szóval, ez az ismeretlen helyszín az, ahol mától kilenc napra lennünk kell.

– Kevesebb mint kilenc nap múlva! – helyesbített Daniel. – Kilenc nap múlva ugyanis már késő. Lucifer és az a temérdek angyal, aki kiűzetett a Mennyből, addigra megérkeznek.

– Mi van, ha megelőzzük Lucifert a Bukás helyszínén – lamentált Luce –, akkor mi lesz?

Daniel a fejét rázta.

– Nem tudjuk igazán. Soha nem szóltam senkinek erről a könyvről, mert Camnek igaza van, nem tudtam, mi sül ki belőle. Még arról is csak évekkel később értesültem, hogy Gabbe kiadatta, ám addigra elment a kedvem a kutatástól. Megint meghaltál, és nélküled, anélkül, hogy ott lennél és eljátszanád a szereped...

– A *szerepemet*? – kérdezett vissza Luce.

– Ezt mi sem értjük teljesen...

Gabbe oldalba bökte Danielt, hogy elhallgattassa.

– Úgy érti, hogy idővel minden napvilágra kerül.

Molly a homlokára csapott.

– Tényleg? „Minden napvilágra kerül?” Mindössze ennyit tudtok, srácok? Erre alapoztok?

– Erre és a *te* fontos szerepedre – mondta Cam Luce felé fordulva. – Te vagy az a sakkfigura, akiért nemcsak a jó és a gonosz erői, de rajtuk kívül mindenki más is hadakozik!

– Micsoda? – suttopta Luce.

– Hallgass! – Daniel figyelmesen fürkészte Luce-t. – Ne is figyelj rá!

Cam felhorkant, de egyikük sem vett róla tudomást. Megült velük a szobában, akár egy hívatlan vendég. Az angyalok és a démonok hallgattak. Egyikük sem volt hajlandó kiszivároztatni semmi egyebet Luce szerepéről a Bukás megakadályozásában.

– Tehát az összes tény, ez az erekléguberálás – összegezte Luce –, mind szerepel a könyvben?

– Többé-kevésbé – ismerte be Daniel. – Kicsit foglalkoznom kellene a szöveggel, hogy felfrissítsem a memóriámat. Remélhetőleg akkorra tudni fogom, hogyan vágjunk bele!

A többiek arrébb húzódtak, hogy helyet adjanak az asztalnál Danielnek. Luce érezte, hogy Miles megsimítja az alkarját. Alig szóltak egymáshoz, mióta Luce visszajött a Derengőből.

– Beszélhetek veled? – kérdezte Miles elég halkán. – Luce?

Miles izgatott arckifejezéséről a szülei hátsó udvarában töltött utolsó néhány pillanat jutott eszébe, amikor Miles létrehozta Luce tükörképét. Soha nem beszéltek meg igazán azt a csókot sem, amely a Shoreline-beli hálósobája melletti tetőn esett meg. Miles biztosan tudja, hogy hibáztak, miért érzi Luce mégis minden áldott alkalommal, hogy a fiú iránti kedvessége kacérkodásszámba megy?

– Luce! – jelent meg Gabbe Miles mellett. – Úgy gondoltam, megleltem – pillantott Milesra –, hogy amennyiben szeretnéd Penn sírját felkeresni, most van rá egy kis idő.

– Jó ötlet! – bólintott Luce. – Kösz!

Bocsánatkérően Milesra nézett, de az csak a szemébe húzta a baseballsapkáját, és súgott valamit Shelby fülébe.

– Öhöm! – köhintett Shelby méltatlankodva. Daniel mögött állt, és a válla fölött igyekezett belekukkantani a könyvbe. – Mi lesz velem és Milesszal?

– Ti visszamentek a Shoreline-ba – közölte velük Gabbe olyan hangon, mint Luce shoreline-beli tanárai, amit Luce még sosem vett észre rajta. – Riadóztatnotok kell Stevent és Francescát. Talán szükségünk lesz a segítségükre... és persze a tiétekre is. Figyelmeztessétek őket – vett egy mély lélegzetet –, hogy valóban megtörténik! Elincluded a végjáték, bár nem úgy, ahogy számítottunk rá. Mondjatok el mindent nekik! Tudni fogják, mit tegyenek.

– Rendben! – egyezett bele Shelby savanyú ábrázattal. – Te vagy a főnök!

– Jodeléji-hú! – jódlizta Arriane a szája előtt tölcseért formálva. – Hm, ha Luce szeretne kimenni, valakinek le kell segítenie az ablakból! – dobolt pironkodva az asztalon. – Ugyanis barikádót építettem a könyvtári könyvekből a bejárat elé arra az esetre, ha valamelyik Sword & Crossos készítést érezne arra, hogy rossz szándékkal félbeszakítson bennünket!

– Stip-stop!

Azzal Cam már fel is karolta Luce-t, aki vitatkozni kezdett, de egyik angyal sem tartotta rossz ötletnek. Sőt, Daniel észre sem vette. A hátsó kijáratnál Shelby és Miles is azt suttogetta Luce-nak, hogy vigyázzon magára, de nem ugyanolyan lelkesen. Cam az ablakhoz

kísérte Luce-t, mosolya melegséget sugárzott. Felcsúsztotta az ablak-táblát, és együtt nézték a kihalt campust, ahol életükben először találkoztak, ahol először összeleledtek, ahol Cam behúzta a csőbe, és megcsókolta. Nem voltak egyértelműen rossz emlékek... Cam szökkent ki előbb az ablakon, finoman a párkányra huppant, majd a karját Luce felé nyújtotta.

– Nemes hölgy!

Erős volt a szorítása, amitől Luce törekenynek és súlytalannak érezte magát, amíg Cam egy röpke pillanat alatt két emelettel lejjebb lebbent vele. A szárnyai nem látszottak, de így is olyan kecsesen mozgott, mintha repülne. Puhán érkeztek a harmatos pázsitra.

– Feltételezem, hogy nem kívánod tovább a társaságom – mondta Cam. – Mármint, a temetőben... nem úgy, érted, nem úgy általában!

– Hát persze! Nem, köszí!

Cam a távolba nézett, majd a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy aprócska ezüstcsengettyűt. Antik darabnak látszott, rajta héber írás. Luce felé nyújtotta.

– Csak csengess, ha szeretnéd, hogy visszavigyelek!

– Cam! – kezdett neki Luce. – Mi az én szerepem ebben az egészben?

Cam felemelte a kezét, hogy megsimogassa az arcát, de aztán úgy tűnt, meggondolta magát. A keze a levegőben maradt.

– Danielnek igaza van. Nem a mi dolgunk, hogy elmondjuk neked!

Nem várta meg a választ, hanem behajlította a térdét, és felszállt a levegőbe. Még csak vissza sem nézett.

Luce egy darabig csak a campust figyelte, hagyta, hogy a Sword & Cross ismerős, párás levegője az arcához tapadjon. Képtelen volt

megmondani, hogy hatalmas, hivalkodó neogótikus épületeivel és szomorú, elpusztított zöld területeivel a komor iskola másképp fest-e, vagy ugyanúgy, mint régen. Aztán átsétált a campuson, át a mozdulatlan, sík zöld területeken, el a lehangoló kollégium mellett, egészen a temető kovácsoltvas kapujáig. Ott várt egy kicsit, mert érezte, hogy a karja libabőrös lesz.

A temető még mindig úgy festett, mint a campus kellős közepén lévő emésztőgödör, és olyan szaga is volt. Az angyalok ütközetének pora már letisztult benne. Még elég korán volt, a diákok nagy része aludt, de amúgy sem valószínű, hogy bármelyikük a temetőben bók-lászna, hacsak nem épp a büntetését tölti. Belépett a kapun, és lefelé ballagott a düledező sírkövek és csatakos sírhalmok között.

Penn végső nyugvóhelye a temető legtávolabbi, keletre eső szögletében volt. Luce leült barátja parcellájának a végébe. Nem hozott virágot, nem ismert semmilyen imádságot, így csak letenyerelt a hideg, nedves fűre, behunyta a szemét, és a saját üzenetét küldte Pennnek, miközben azon emésztette magát, hogy talán sosem jut el hozzá.

Luce felpaprikázva ért vissza a könyvtár ablaka alá. Nincs neki szüksége sem Camre, sem az ő mesebeli csengőjére! Fel tud ő mászni egyedül is arra a párkányra! Nem is volt olyan nehéz feljutni a ferde tető legalsó részéig, onnan pedig könnyedén feljebb mászhatott még pár szintet, amíg közel nem került a könyvtáráblakok sora alatti hosszú, keskeny párkányhoz. Úgy hatvan centi széles lehetett. Ahogy a párkány mentén araszolt, Cam és Daniel torzsalkodásának a hangját sodorta felé a szél.

– Mi lesz, ha egyikünket elkapják? – nyugtalankodott Cam emelt hangon. – Te is tudod, Daniel, hogy együtt erősebbek vagyunk!

– Ha nem érünk oda időben, az erőnk nem számít! *Eltörölnek* bennünket!

Luce maga elé képzelte őket a fal túloldalán. Camet ökölbe szorított kézzel és villogó zöld szemmel látta, Danielt pedig egykedvűen, megingathatatlanul, a mellkasán összefont karral.

– Nem bízom benne, hogy nem a saját érdekedet akarod érvényre juttatni! – csattant fel Cam nyersen. – A Luce-szal kapcsolatban tanúsított gyengeséged erősebb az adott szónál!

– Nincs mit megbeszelnünk! – Daniel nem is változtatott a hangszínén. – Nincs más választásunk, mint különválni!

A többiek hallgattak, feltehetően ugyanazt gondolták, amit Luce. Cam és Daniel annyira úgy viselkedett, mint két testvér, hogy emiatt senki sem merészelt középük állni.

Luce közben elért az ablakig, és látta, hogy a két angyal szemben áll egymással. Megkapaszkodott az ablakpárkányban. Kis büszkeséget érzett, amiért képes volt segítség nélkül visszaérni a könyvtárig, de ezt persze soha nem ismerné be. Feltehetően egyik angyal sem vette észre. Felsóhajtott, és egyik lábát beemelte az ablakon. Ekkor azonban az ablak megremegett. Az üvegtábla megcsörrent, és a párkány olyan erővel rázkódott meg a kezei alatt, hogy majdnem lezuhant. Még erősebben kapaszkodott, de magában is érezte a vibrálást, mintha a szíve és a lelke is belemegne.

– Földrengés! – suttogta maga elé.

Épp csak sikerült megtámaszkodnia lábbal a párkány szélén, amikor a szorítása lazult az ablakkereten.

– Lucinda!

Daniel az ablakhoz rohant. Megmarkolta a lány kezét. Cam is megjelent, egyik kézzel Luce hátát, a másikkal a tarkóját tartotta. A könyvespolcok fodrozódni kezdtek, a könyvtári világítás pislákol, miközben a két angyal áthúzta Luce-t az ide-oda rengő ablakon, még mielőtt az üvegtábla kicsusszant az ablakkeretből, és ezernyi szilánkra tört. Luce segélykérően nézett Danielre. A fiú még mindig a csuklóját szorította, de a tekintete Luce mögé, az ablakon kívülre vándorolt. Az eget tanulmányozta, amely ekkorra haragos szürkévé változott.

Luce minden másnál szörnyűbbnek találta a *bensőjében* még sokáig érezhető remegést, olyan érzés volt, mintha villamosszékekben ülne. A rengés egy egész örökkévalóságnak tűnt, bár csak öt, vagy talán tíz másodpercig tartott, de elég volt, hogy Luce, Cam és Daniel tompa puffanással a könyvtár poros padlójára essen.

A remegés abbamaradt, halálos csend lett körülöttük.

– Mi a pokol volt ez? – kérdezte Arriane, miközben feltápászkodott a padlóról. – Tudtom nélkül Kaliforniába jutottunk volna? Senki nem mondta, hogy Georgiában is vannak törésvonalak!

Cam kihúzott egy hosszúkás üvegszilánkot az alkarjából. Luce visszatartotta a lélegzetét, mert bár az arca nem mutatta, hogy fájdalommal küszködne, élénkvörös vér csordogált a könyökén.

– Ez nem földrengés volt! Szeizmikus időcsúszás!

– Micsoda? – kérdezett vissza Luce.

– Az első a sok közül! – Daniel kinézett a törött ablakon, és a már tiszta kék égbolton gyülekező fehér gomolyfelhőket fürkészte. – Mi-nél közelebb ér hozzánk Lucifer, annál hevesebbek lesznek.

Camre pillantott, aki ezt fejbólintással nyugtázta.

– Tik-tak, emberek! – szólalt meg Cam. – Fogy az idő! Ideje fel-szállnunk!